

трепнаха предъ ужаса на грознитъ предсмъртни мъжи.

Тогава му дойде едно върховно решение: да се хвърли въ кладенеца надолу съ главата и чрезъ неминуема бърза смъртъ да тури край на всичко.

Той пролази назадъ и намѣри пипнишкомъ дупката, която зѣеше невидима. Хвърли шапката си да му остане гола главата, па си закрепил колѣнетъ надъ бездната.

Току да се хвърли, една свѣтлина, като една звезда, се появи въ дъното на противоположния край на пробоя.

Очитъ му се впиха въ това видение.

Свѣтлината се движеше, идѣше насамъ. Тя хвърляше блѣдо озарение на стенитъ и свода, що бѣха най-близко до нея. Свѣтлината се клатѣше и приближаваше. Приличаше на запаленъ фенеръ.

Керовъ гледаше внимателенъ.

Какъ може да иде това отъ оня непробитъ край, презъ недрата на земята?

— Но той зачу и шумъ отъ стѣпки и сѣнки на човѣци мърдаха.

Той неволно извика:

— Кой тамъ?

Фенерътъ бързаше насамъ и шумътъ и сѣнкитъ заедно.

Тунелътъ се освѣтяваше по-близко. Керовъ можа да познае устата на дупката подъ себе си, останала по-черна.

— Кой е тамъ?

Внезапно той припна по тѣсната ивица земя, останала между дупката и стената, и присрещна ония, които идѣха. . .

Следъ малко Керовъ, подържанъ отъ жена си и нейния баща, водени отъ единъ работникъ съ фенеръ, излизаше ни чистъ въздухъ.